CURTEA DE APEL NORD

Dosarul nr. 1a-558/2025 Judecătoria Ungheni
1-25042112-03-1a-17102025 Judecător: Mihail Ulinici

D E C I Z I E
În numele Legii

23 aprilie 2026 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:
Președintele ședinței, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache și Liudmila Iarmaliuc
Grefier Maria Baciu și Rodica Oceredniî
Cu participarea:
Procurorului Liliana Pasat
Avocaților Lucia Rusu, Mariana Ciubara și Elvira Iftodi

a examinat în ședință de judecată publică, în ordine de apel, apelul procurorului în Procuratura Ungheni, oficiul Principal, Nicu Osoianu, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 30 septembrie 2025, în cauza penală privind condamnarea lui:

Grosu Mariana ***,** a.n. *****, studii medii incomplete, necăsătorită, la întreținere trei copii minori, nesupusă serviciului militar, neangajată în câmpul muncii, cetățeancă al R. Moldova, anterior nejudecată;

- în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (2) lit. a), a[1]) Cod penal,

Termenul de judecare a cauzei:
În instanța de fond: *28.03.2025 - 30.09.2025;*
În instanța de apel: *17.10.2025 - 23.04.2026.*

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținând cont de argumentele apelului, materialele cauzei, opiniile participanților la proces și prevederile legale, pentru expunere asupra apelului, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă:

Soluția și argumentele instanței de fond:

Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 30 septembrie 2025, Grosu Mariana a fost recunoscută vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (2) lit. a), a[1]) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 3 (trei) ani.

În temeiul art. 90 alin. (1), (2) Cod penal, a fost se suspendă condiționat executarea pedepsei cu închisoare stabilită lui Grosu Mariana, pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani.

Potrivit art. 90 alin. (6) pct. a), b) Cod penal, s-a pus în seama lui Grosu Mariana, ca în perioada de probațiune fixată, să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta și să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depășește 5 zile.

Controlul asupra comportării lui Grosu Mariana în perioada de probațiune şi executării de către aceasta a obligațiunilor stabilite prin prezenta sentință, s-a pus în seama organului de probațiune din raza teritorială a domiciliului acesteia.

Până la devenirea sentinței definitive, au fost menținute investigațiile în vederea căutării inculpatei Grosu Mariana, stabilite prin încheierea Judecătoriei Ungheni din 24 iunie 2025, și măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi localitatea.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, Grosu Mariana începând cu o perioadă nedeterminată de timp până în luna februarie 2024, aflându-se în satul *****, raionul Ungheni, unde locuia împreună cu copii minori *****, născută în anul 2013, *****, născut în anul 2015, și *****, născută în anul 2020, care conform prevederilor art. 133[1] Cod penal sunt membri de familie, acționând intenționat, urmărind scopul intimidării acestora în vederea impunerii voinței sale și obținerii controlului personal asupra acestora, sistematic, în timp ce se afla sub influența băuturilor alcoolice a manifestat un comportament agresiv față de minorii *****, născută în anul 2013 și *****, născut în anul 2015, exprimat prin abuz fizic și psihologic, manifestate prin maltratări, ofensări, injurii, insultări, intimidări în scop de impunere a voinței, cauzându-le părților vătămate, conform rapoartelor de evaluare psihologică nr. 95 din data de 26 iunie 2024 și nr. 106 din data de 16 iulie 2024, traume psihologice.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Grosu Mariana întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (2) lit. a), a[1]) Cod penal – *violența în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru*

al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin intimidare în scop de impunere a voinței sale și a controlului personal asupra victimei, săvârșite asupra mai multor membri a familiei, cu bună știință asupra unui minor.

Solicitările apelantului:

Nefiind de acord cu sentința în cauză, procurorul în Procuratura Ungheni, oficiul Principal, Nicu Osoianu, a contestat-o cu apel, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței în cauză în latura pedepsei, și remiterea în această parte a cauzei la rejudecare în aceiași instanță, în alt complet de judecată, în vederea stabilirii lui Grosu Mariana pentru comiterea infracțiunii prevăzută la art. 201[1] alin. (2) lit. a), a[1]) Cod penal a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, pentru femei, iar în rest dispozițiile sentinței să fie menținute fără modificări.

În motivarea apelului s-a invocat că cauza penală de învinuire a lui Grosu Mariana a fost examinată în procedură generată, din motiv că ultima nu s-a prezentat, iar conform prevederilor art. 321 alin. (2) Cod de procedură penală, în privința ei fiind inițiate investigații de căutare şi pornit dosarul de căutare nr. 2025360257 din 28 iulie 2025.

Astfel, deși instanța de fond corect a constatat cu certitudine vinovăția inculpatei Grosu Mariana, acuzarea consideră că pedeapsa aplicată este prea blândă și nu corespunde criteriilor de echitate prevăzute la art. 7, 61 și 75 Cod penal.

În acest sens, se remarcă că infracțiunea săvârșită de Grosu Mariana, în principal, a atentat la relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială, iar, în mod subsidiar, la cele cu privire la integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică și psihică a persoanei.

De asemenea, potrivit materialelor cauzei penale, inculpata Grosu Mariana a comis infracțiunea ce i se incriminează față de copiii ei minori, săvârșind față de ultimii acțiuni prejudiciabile, exprimate prin abuz fizic şi psihologic, manifestate prin maltratări, ofensări, injurii, insultări, intimidări în scop de impunere a voinței, cauzându-le minorilor, conform rapoartelor de evaluare psihologică nr.95 din 26.06.2024 şi nr.106 din 16.07.2024, traume psihologice, aceștia acuzând „simptome ale stresului posttraumatic, în special prin permanentele amintiri din frageda copilărie, precum mama şi concubinul ei a manifestat violență fată de ei, în mod repetat, prin utilizarea puterii de orice natură: acțiuni fizice (loviri cu diferite obiecte, cu pumnul, piciorul, etc.) şi prin expresii verbale (insulte, amenințări, strigăte, mod de viată indecent în urma consumului de alcool zilnic, etc.)”.

Mai mult ca atât, în pofida faptului că inculpata Grosu Mariana nu a fost atrasă la răspundere penală anterior, aceasta se caracterizează negativ la locul de

trai, iar potrivit datelor din cazierul contravențional, a fost atrasă de mai multe ori la răspundere contravențională.

La fel, inculpata, fiind legal citată, în ședințele de judecată nu s-a prezentat în mod neîntemeiat, ceea ce demonstrează că ultima are o atitudine indiferentă față de acțiunile sale prejudiciabile, comise în raport cu copiii ei minori şi careva concluzii referitor la comportamentul său infracțional nu a tras.

Prin urmare, acuzarea insistă că circumstanțele reale şi personale, reținute în sarcina inculpatei Grosu Mariana, indică la faptul că pentru a atinge scopul pedepsei prevăzut de legiuitor la art. 61 Cod penal, cel mai eficient mijloc de corectare a acestuia este aplicarea unei pedepse definitive sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu executarea reală a acesteia. Or, prin executarea reală a pedepsei închisorii, urmează a fi restabilită echitatea socială şi, în special, prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni din partea inculpatei.

Generalizând, apelantul invocă că blândețea pedepsei este o atitudine contrară scopului procesului penal, care generează în comunitate un sentiment acut de insecuritate şi creează percepția periculoasă pentru statul de drept, că, în fața unor conduite de genul menționate supra, autoritățile statului nu au o reacție fermă, menită să înlăture conduite asemănătoare, iar infractorii vor deveni încrezători în aceea că vor fi pedepsiți mai blând pentru infracțiunile de genul celor imputate lor.

Respectiv, condamnarea cu executarea reală a pedepsei, pe lângă latura sancționatorie, va fi și o preîntâmpinare serioasă atât pentru inculpați, cât și pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni și va constitui o garanție şi o asigurare că drepturile şi libertățile consfințite în Constituția R. Moldova sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

Argumentele părților:

În ședința instanței de apel, acuzatorul de stat, în persoana procurorului Liliana Pasat, a pledat pentru admiterea apelului din motivele invocate și adoptarea unei noi hotărâri, rejudecarea cauzei şi pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Grosu Mariana pentru comiterea infracțiunii prevăzută la art. 201^1 alin. (2) lit. a), a^1) Cod penal să-i fie stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea în penitenciar pentru femei, de tip semiînchis.

În ședința instanței de apel, avocații Elvira Iftodi și Lucia Rusu, acționând în interesele părților vătămate minore, au susținut poziția acuzatorului de stat și au pledat pentru admiterea apelului din motivele invocate.

În ședința instanței de apel, avocatul Mariana Ciubara în interesele inculpatei Grosu Mariana, a pledat pentru respingerea apelului ca fiind nefondat, menționând că sentința contestată este una motivată și întemeiată.

Inculpata Grosu Mariana fiind legal citată despre data, ora și locul examinării cauzei, în ședința de judecată în instanța de apel nu s-a prezentat, fiind anunțat în căutare prin încheierea Judecătoriei Ungheni din 24.06.2025 (f.d. 167). Prin scrisoarea șefului Inspectoratului de Poliție Ungheni nr. 34/54-5348 din 28.07.2025 se constată faptul, că la 28.07.2025 în privința inculpatei Grosu Mariana a fost pornit dosarului de căutare nr. 2025140018, fiind întreprinse măsurii de căutare.

Astfel, examinând chestiunea privind examinarea cauzei în lipsa inculpatei, în temeiul alin. (6) art. 321 coroborat cu art. 412 alin. (5) Cod de procedură penală, constatând că inculpata se eschivează de la instanța de judecată, instanța de apel a dispus examinarea cauzei în lipsa acesteia. Posibilitatea soluționării cauzei în lipsa inculpatei este recunoscută și prin Rezoluția nr. 75 (11) a Consiliului Europei privind criteriile ce trebuie respectate în cazul în care o persoană este judecată în lipsă.

Deci, în criteriul nr. 9 se statuează că, persoana condamnată în lipsă ar trebui să aibă dreptul de a judeca din nou dacă dovedește faptul că absența sa de la judecata inițială este datorită unor cauze independente de voința sa și că nu a avut posibilitatea de a înștiința instanța. În aceste circumstanțe se reține că nici reglementările internaționale și nici cele interne nu impun admiterea unei cereri de rejudecare în cazul unei persoane condamnate în lipsă, impunându-se verificarea faptului dacă aceasta s-a sustras sau nu de la judecată. A interpreta altfel dispozițiile legale ar însemna a recompensa sustragerea de la soluționarea cauzei și a da posibilitatea condamnatului să se prevaleze de propria sa culpă, legitimând astfel un abuz de drept procesual. De asemenea, se atenționează asupra faptului că de la regula prezenței inculpatului la soluționarea cauzei se admit și excepții, atunci când asigurarea acestei condiții ar conduce la amânarea nejustificată a procedurii, mai ales dacă inculpatul are o culpă în absența sa.

Instanța de apel reține că, în cazul *Kattan v. România (21.01.2014)* Curtea Europeană a adoptat o decizie de inadmisibilitate, cu respingerea ca vădit nefondată a plângerii privind violarea art. 6 CEDO, întrucât instanța și-a îndeplinit obligația pozitivă de a face demersuri pentru a asigura prezența inculpatului în instanță. Prin urmare, Curtea a considerat că reclamantul a contribuit în mare măsură la crearea unei situații, în care în mod rezonabil a putut prevedea consecințele comportamentului său – examinarea cauzei în lipsa sa. În ipoteza în care o persoană a avut cunoștință despre desfășurarea judecății și cu toate acestea nu s-a prezentat în fața instanțelor, ***este vorba despre o conduită procesuală culpabilă persoanei***.

În asemenea circumstanțe, Colegiul penal a dispus examinarea apelului acuzatorului de stat în lipsa inculpatei, fără a-i fi lezat dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al acesteia, ca urmare a faptului că instanța de apel a constatat că inculpata a renunțat la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței și de a se apăra personal, eschivându-se de la judecarea cauzei.

Aprecierea instanței de apel:

Audiind opiniile participanților la proces, cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal ajunge la concluzia că, apelul procurorului în Procuratura Ungheni, oficiul Principal, Nicu Osoianu, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 30 septembrie 2025, este nefondat și urmează a fi respins, din următoarele considerente:

Potrivit dispoziției art. 400 alin. (1) Cod de procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă non-privativă de libertate.

Conform art. 414 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. **(2)** Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Potrivit art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: respinge apelul, menținând hotărârea atacată, dacă apelul este nefondat.

Aici Colegiul penal conchide că, soluția de respingere a apelului ca nefondat se adoptă însă numai după examinarea sub toate aspectele a hotărârii pronunțate de prima instanță, dacă se ajunge la concluzia că hotărârea este legală și întemeiată.

Cu titlu preliminar, Colegiul penal evidențiază că cauza penală de învinuire a lui Grosu Mariana în comiterea infracțiuni prevăzute la art. 201^1 alin. (2) lit. a), a^1) Cod penal a fost examinată în procedură generală, din motivul eschivării inculpatei de instanța de judecată, care a fost anunțat în căutare prin încheierea Judecătoriei Ungheni din 24.06.2025.

Aici Colegiul penal remarcă că, prima instanță, ținând cont de prevederile art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, corect a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală, în absența inculpatei. Ori, Curtea Europeană a decis în mod constant în jurisprudența sa că posibilitatea pe care trebuie s-o aibă „acuzatul” de a lua parte la ședința de judecată decurge din obiectul și scopul

ansamblului dispozițiilor art. 6 din Convenție, deoarece lit. c), d) și e) ale par. 3 ale aceluiași text recunosc „oricărui acuzat” dreptul „de a se apăra el însuși”, „de a interoga sau de a face să fie interogați martorii”, „de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în ședința de judecată”, toate acestea fiind de neconceput fără prezenta sa.

De aceea, legislatorul este obligat să ia măsuri de „descurajare” a absențelor nejustificate. O situație specială din punctul de vedere al respectării principiului contradictorialității este aceea a absenței acuzatului de la proces sau, altfel spus, posibilitatea judecării în lipsă a unui acuzat care se sustrage de la judecată, prin raportare la exigențele art. 6 din Convenție. *Spre exemplu*, pe cazul *Mihaes v. Franţa (25.05.1998)* cu privire la inadmisibilitatea unui recurs în casație pentru motive legate de sustragerea voluntară a reclamantei de la judecată într-o cauză penală, fosta Comisie a considerat că aceasta nu constituie nici o limitare disproporționată a dreptului la un tribunal și nici a dreptului la un proces echitabil, deoarece, în speță, reclamanta a refuzat să fie prezentă, în persoană, în fața instanțelor de fond, ceea ce semnifică renunțarea la însuși dreptul de a participa la ședințele de judecată ale jurisdicțiilor care au pronunțat hotărârea. În aceste condiții Comisia a considerat că reclamanta, prin propria sa voință și în mod neechivoc, a renunțat la dreptul de a fi ascultată de tribunal și la dreptul de a se apăra în proces.

Rezumând cele menționate, se constată că pe parcursul examinării cauzei în instanța de fond, cît și în ordine de apel, s-au întreprins toate măsurile de asigurare a prezenței inculpatei Grosu Mariana în ședințele de judecată, însă acestea nu s-au soldat cu rezultate pozitive, din care motiv în temeiul art. 321 alin. (2) pct. 1) și alin. (6) Cod de procedură penală, constatând că inculpata se eschivează de la instanța de judecată, prima instanță întemeiat a dispus examinarea cauzei în lipsa acesteia.

Cu titlu de terţio, Colegiul penal remarcă că sentința primei instanțe a fost contestată cu apel doar de către procurorul în Procuratura Ungheni, oficiul Principal, Nicu Osoianu, și doar în latura individualizării pedepsei, considerând că pedeapsa stabilită inculpatului cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal este una prea blândă, care nu corespunde cu gravitatea infracțiunii săvârșite, urmând a-i fi stabilită o pedeapsă mai aspră.

Prin urmare, Colegiul penal atestă că sentința primei instanțe nu a fost contestată sub aspectul încadrării juridice a acțiunilor inculpatei, motiv pentru care instanța de apel nu purcede la judecarea fondului cauzei în această parte, dar se va expune doar în partea individualizării pedepsei.

Din aceste considerente, argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii

sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatei Grosu Mariana conform art. 201^1 alin. (2) lit. a), a^1) Cod penal – *violența în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin intimidare în scop de impunere a voinței sale și a controlului personal asupra victimei, săvârșite asupra mai multor membri a familiei, cu bună știință asupra unui minor.*

În continuare, în limitele apelului declarat, Colegiul penal verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatei Grosu Mariana, constată că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În conformitate cu prevederile art. 7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 alin. (1), (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. **(2)** Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

În corespundere cu dispozițiile art. 75 alin. (1), (2) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrşirea unei infracțiunii i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia. **(2)** În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvîrşită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional şi se aplică atunci cînd gravitatea infracțiunii şi personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă şi nu şi-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvîrşirea infracțiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Subsecvent, din dispozițiile art. 75 alin. (1) Cod penal, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, pedeapsa penală este echitabilă doar atunci când îndeplinește un dublu scop: pe de o parte, să sancționeze fapta comisă, iar pe de altă parte, să contribuie la reintegrarea socială a condamnatului și la prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni, atât de către acesta, cât și de către alți membri ai societății. Astfel, o pedeapsă disproporționată sau excesivă riscă să provoace efecte contrare, generând sentimente de nedreptate, resentimente și o pierdere a încrederii în sistemul juridic, ceea ce poate submina scopurile fundamentale ale justiției penale.

În acest context, legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili măsura acesteia strict în limitele prevăzute de lege, respectând atât dispozițiile părții generale, cât și ale părții speciale a Codului penal. Mai mult decât atât, individualizarea pedepsei reprezintă un principiu de bază, care presupune adaptarea sancțiunii la circumstanțele concrete ale fiecărui caz, astfel încât măsura aplicată să fie necesară și proporțională cu scopurile legii penale și să răspundă particularităților persoanei condamnate.

Aplicând aceste principii în speța inculpatului, instanța trebuie să asigure că pedeapsa stabilită nu doar reflectă gravitatea faptei – ținând cont de natura și mijloacele comiterii infracțiunii, scopul urmărit, condițiile în care a fost săvârșită și consecințele produse – ci și particularitățile personale ale inculpatului, precum

starea psihică, situația socială și familială, istoricul penal și comportamentul anterior și posterior infracțiunii.

În acest mod, cuantumul și regimul pedepsei trebuie să fie astfel calibrate încât să asigure respectarea principiului echității sociale, să faciliteze corectarea și reabilitarea inculpatei și să descurajeze recidiva, în conformitate cu standardele europene privind drepturile omului. Executarea pedepsei, prin aplicarea unui regim adecvat, trebuie să contribuie la conștientizarea necesității respectării legii penale și la prevenirea săvârșirii unor fapte similare în viitor.

Prin urmare, instanța de judecată are datoria să individualizeze pedeapsa într-un mod echilibrat și rațional, astfel încât să se realizeze în mod efectiv obiectivele justiției penale, menținând totodată respectul pentru demnitatea persoanei și garantând un tratament uman și proporțional în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

În acest context, Colegiul penal menționează că instanța de fond la individualizarea pedepsei a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În susținerea poziției sale instanța de apel statuează că, la stabilirea pedepsei s-a ținut cont de sancțiunea art. 201^1 alin. (2) lit. a), a^1) Cod penal, care prevede în calitate de pedeapsa muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore sau cu închisoare de la 1 la 6 ani, infracțiune ce potrivit dispozițiilor art. 16 Cod penal se atribuie la categoria celor grave.

Totodată, Colegiul penal, menționează că, la stabilirea mărimii și categoriei pedepsei s-a ținut personalitatea inculpata Grosu Mariana care anterior nu a fost în conflict cu legea penală, a întreprins acțiunii de eschivare de la instanța de judecată, precum și faptul că în sarcina sa nu s-a reținut prezența circumstanțelor atenuante și/sau agravante prevăzute la art. 76-77 Cod penal, și nici acuzatorul de stat la întocmirea rechizitorului nu a stabilit și nici indicat prezența circumstanțelor respective.

În contextul circumstanțelor relevate supra, Colegiul concluzionează că la individualizarea pedepsei penale au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea prevăzută la art. 201^1 alin. (2) lit. a), a^1) Cod penal.

Pe aceiași undă de idei, Colegiul penal notează că după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că

scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei/suspendarea parțială a executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probațiune stabilit de instanța de judecată.

Astfel, reieșind din circumstanțele cazului, Completul judiciar constată că prima instanță just a conchis că scopul pedepsei poate fi asigurat și fără izolarea inculpatului de societate, prin stabilirea pedepsei sub formă de închisoare și dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei stabilite.

În fortificarea soluției respective, Colegiul penal notează că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

În același rând, Colegiul penal remarcă că în textul art. 90 alin. (1) Cod penal lexemul *„poate”* oferă posibilitatea şi nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme. Îndeplinirea condițiilor de lege poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, pentru înlăturarea erorii admise la etapa anterioară.

În cadrul instituției suspendării condiționate a executării pedepsei instanța după ce realizează individualizarea pedepsei prin determinarea concretă a acesteia în baza criteriilor generale de individualizare, completează acest rezultat printr-un act de individualizare a executării pedepsei.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanțele de judecată prin hotărâre de condamnare de a suspenda pe o perioadă anumită executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată şi natura infracțiunii; circumstanțele cauzei şi persoana infractorului; aprecierea instanței că scopul poate fi atins şi fără executarea acesteia.

La rândul său, Colegiul penal constată că la individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatei în prezenta speță, instanța de fond a pus accentul și pe personalitatea persoanei vinovate, învederând și celelalte criterii de individualizare a pedepsei penale, cum ar fi gravitatea infracțiunii săvârșite, influența pedepsei asupra corectării şi reeducării vinovatului.

În circumstanțele descrise supra, Colegiul penal este solidar cu poziția primei instanțe precum că nu este rațional ca inculpata Grosu Mariana să ispășească integral sau parțial pedeapsa cu închisoarea, or, pericolul de a fi anulată suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare în cazul încălcării condițiilor termenului de probă va îndrepta comportamentul

inculpatului la corectare, la respectarea ordinii stabilite în societate, precum și la respectarea legilor.

Pertinentă speței fiind și cauza *Varga şi alţii vs. Ungaria din 10 martie 2015 (în special § 105)* unde Curtea a concluzionat că „nu este de competența Curții să indice statelor modul în care ar trebui organizate sistemele lor politice şi închisoare penală. Aceste aspecte ridică o serie de probleme juridice şi practice complexe care, în principiu, depășesc funcția judiciară a Curții. Cu toate acestea, Curtea ar aminti în acest context recomandările Comitetului de Miniștri, care invită statele să încurajeze procurorii şi judecătorii de a folosi cât mai mult posibil alternativele la detenție, în scopul de a rezolva problema creșterii numărului deținuților din închisori" *(a se vedea în special Recomandarea nr. R (99) 22 şi Recomandarea Rec (2006) 13 a Comitetului de Miniştri).*

În Rezoluția Consiliului Europei nr. 65/1 şi în Recomandarea Consiliului Europei nr. (99)/22 s-a invocat „principiul proporționalității", textele evocate consacrând ideea potrivit căreia sancțiunea cu închisoarea constituie ultimul resort din punct de vedere al corecției penale.

Totodată, Consiliul Europei impune stabilirea: „unui set corespunzător de sancțiuni şi măsuri comunitare, posibil gradate în funcție de severitate; procurorii şi judecătorii trebuie determinați să le folosească cât mai mult posibil".

Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Or, conform Regulii nr. 6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992 cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri), „natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delicvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, decât să se țină seama de situația personală".

În contextul circumstanțelor relevate supra, Colegiul penal menționează că lipsa antecedentelor penale și conduita generală a inculpatei conturează o personalitate care nu reclamă reeducarea în regim penitenciar, ci poate beneficia de șansa reabilitării în cadrul comunității.

Mai mult decât atât, aplicarea unei astfel de măsuri este în concordanță și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care subliniază importanța proporționalității în aplicarea sancțiunilor și necesitatea de a favoriza reintegrarea socială, mai ales în cazurile în care privarea de libertate nu este imperativ necesară. Privarea de libertate, chiar și temporară, poate conduce la efecte negative majore asupra vieții personale, profesionale și sociale a condamnatului, sporind riscul de marginalizare și, implicit, de recidivă.

La fel, urmează a se evidenția, că la stabilirea unei pedepse echitabile și proporționale, instanța trebuie să țină cont nu doar de fapta în sine, ci și de circumstanțele personale ale inculpatului, de gradul de pericol social concret și de posibilitățile reale de reintegrare.

În acest sens, Colegiul penal statuează că pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 2 ani, se dovedește a fi o măsură justă, echitabilă și eficientă, care răspunde atât nevoii de sancționare, cât și imperativului de reeducare și reintegrare socială. Aceasta reflectă o abordare modernă, orientată spre prevenție, responsabilizare și respectarea drepturilor fundamentale ale persoanei, consolidând astfel încrederea în justiție și în capacitatea condamnatului de a reveni pe o cale legală și responsabilă, fără a fi stabilite circumstanței, ce ar permite instanței de apel să apeleze la măsuri mai severe decât este necesar. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

În același context, Colegiul judiciar menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității şi cel al echității lor.

La caz, Colegiul penal consideră că în speță instanța de fond a respectat cerințele de motivare referitor la procedura executării pedepsei de către inculpat, precum şi a luat în considerație atitudinea acestuia față de consecințele survenite, ținând cont de personalitatea acestuia și gravitatea faptelor comise, precum și de starea familială a acestuia.

Într-o altă ordine de idei, Colegiul penal statuează că eschivarea inculpatei de la prezentarea în fața instanței de judecată nu constituie, prin ea însăși, un impediment pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, întrucât instituția suspendării condiționate a executării pedepsei este guvernată de criterii ce țin de persoana inculpatului, conduita anterioară și posibilitatea reală de reeducare fără executarea efectivă a pedepsei. Or, scopul aplicării art. 90 Cod penal rezidă în prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și în reeducarea condamnatului, iar nu în sancționarea conduitei procesuale a acestuia. Deși comportamentul de eschivare poate fi apreciat negativ sub aspect procedural, acesta nu are, în mod automat, valoarea unei circumstanțe care să excludă aplicarea unei pedepse neprivative de

libertate, în lipsa unor date concrete care să indice imposibilitatea corectării inculpatului în libertate.

Mai mult, instanța urmează să aprecieze în mod global circumstanțele cauzei, inclusiv gravitatea infracțiunii, lipsa antecedentelor penale, conduita anterioară și ulterioară a inculpatei, precum și alte elemente relevante. Simpla neprezentare în instanță nu poate prevala asupra acestor criterii esențiale și nu justifică, în mod autonom, refuzul aplicării art. 90 Cod penal.

În consecință, Colegiul penal reține că eschivarea inculpatului de la judecată nu constituie un impediment legal pentru suspendarea condiționată a executării pedepsei, urmând ca aceasta să fie analizată prin prisma ansamblului circumstanțelor concrete ale cauzei și a scopului pedepsei.

Alegațiile apelantului invocate în sensul aplicării în privința lui Grosu Mariana a pedepsei sub formă de închisoare, cu executare reală, precum caracteristică negativă la locul de trai, periodicitatea comiterii actelor de violență în familie, existența antecedentelor contravenționale, Colegiul penal le apreciază ca fiind irelevante, or, aceste circumstanțe au fost luate în calcul de către instanță la stabilirea categorii pedepsei.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia privind respingerea apelului procurorului în Procuratura Ungheni, oficiul Principal, Nicu Osoianu, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 30 septembrie 2025, ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificării a sentinței atacate.

În conformitate cu prevederile art. art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c), 417-418 Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Apelul procurorului în Procuratura Ungheni, oficiul Principal, Nicu Osoianu, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 30 septembrie 2025, prin care Grosu Mariana a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 201^1 alin. (2) lit. a), a^1) Cod penal se respinge ca fiind nefondat, cu menținerea respectivei sentințe fără modificări.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 (două) luni de la data comunicării deciziei integrale.

Dispozitivul deciziei integrale pronunțat public şi decizia integrală înmânată/ expediată părților la 23.04.2026.

Președintele ședinței: **Judecător:** **Judecător:**